

povsod po svetu so vsekakor v skladu s tehnično natančnim in marsikdaj že skoraj pretirano elegantnim plezalskim slogom Stefana Glowacza. Pri tem bralci (ali gledalci) žal marsikdaj popolnoma pozabijo, da je plezanje na meji še možnega in na meji padca najpogosteje nadvse naporna zadeva.

Vendar so natisnjene tudi nekatere fotografije, ki so sicer maloštevilnejše, zato pa se toliko bolj vtisnejo v spomin, ki prikazujejo do konic plezalnikov napetega Stefana Glowacza, pomazanega z magnezijo in bojujočega se s težnostjo in drobnimi oprimki, kar daje mnogo pristnejšo podobo »pravega« vrhunškega plezalca. V celoti je ta knjiga velikega formata, slikanica pravzaprav, kjer le kratka besedila uvajajo posamezna slikovna poglavja, manj knjiga za branje kot delo, ki skorajda kot nobeno drugo doslej ne prikazuje tako dobro najlepših plezalskih predelov sveta v njihovih kamninskih in smernih pestrostih, hkrati pa s številnimi pokrajinskimi posebnostmi in dražmi. Vse to kar vabi, da bi te predele čimprej obiskali, jih videli in se preizkusili v njih.

društvene novice

Slovo od Plesnikovega Petra

V soboto, dne 4. februarja, smo se na solčavskem pokopališču poslovili od mnogim planincem znanega Petra Plesnika — Plesnikovega Petra, roj. 29. 6. 1906 v kmečki družini v Plesti v Logarski dolini.

Bil je zadnji iz generacije graditeljev gorskih poti v Savinjskih gorah. Letos poteče točno 50 let, kar je gradil lepo, izpostavljeno Kopinškovo pot na Ojstrico, nato pa pot iz Mrzlega do la na Koroško Rinko-Križ. Popravljat in preurejal je še številne druge gorske poti, tako iz Robanovega kota na Korošico, večkrat skozi Turski žleb in na območju Rink, z Okrešlja na Kamniško sedlo in še več drugih.

Izredne skromnosti se je naučil v družini z 21 otroki. Svoje življenje je preživel v pridnosti in poštenosti v mnogih preizkušnjah in doživetjih, ki jih je znal šegavo pripovedovati. Nekaj teh je opisanih v Planinskem vestniku št. 8/1982, št. 6/1983 in št. 6/1987 z naslovi **Doživljaji Plesnikovega Petra**, **Mladostni in partizanski spomini** in **Češnje na Okrešlju**.

Bil je graditelj gorskih poti, v svojem življenju pa je bil poleg tega tudi kozar, nato

hlapec, gorski vodnik, nosač, oskrbnik planinskega doma v gradnji, dolga leta tudi gozdni delavec. Ko se je kot tak upokojil, je vse svoje moči spet vložil v gradnje poti s Klemenče jame proti Strelovcu in novi poti iz Logarske doline na Klemenčo jamo. Popravil je tudi napol plezalno Kopinškovo pot na Ojstrico; pri delu ga je »zalotil« Andričo Kopinšek sam, ko je zadnjikrat šel po svoji poti in se s Petrom srčno pozdravil in se mu zahvalil. Pot od slapa Savinje-Rinke na Okrešelj pa je bila itak vseskozi do zadnjega njegova skrb.

Planinskemu društvu Solčava, Celjskemu planinskemu društvu in Turističnemu društvu Solčava je bil zvest delavec in pomočnik pri vzdrževanju okolja, oskrbi vode in drv v njihovih kočah na Klemenči jami, Friscaufovem domu na Okrešlju, Orlovem gnezdu, Koči pod slapom in pri novem Planinskem domu PD Celje.

Petrovo priljubljenost je dokazala na njegovem slovesu velika udeležba domačinov in planincev iz drugih krajev. Pri grobu so se od njega poslovili domači župnik Jože Vizjak, za krajevno skupnost predsednik Damijan Haudej, v imenu Celjskega planinskega društva pa mu je v občutenem govoru izrekel zahvalo predsednik Dušan Gradišnik. Solčavski pevci so mu v slovo zapeli lepo planinsko pesem.

Spomini na Plesnikovega Petra in na njegovo vseživljenjsko delo v solčavsko savinjskih gorah naj bodo spodbuda nam in bodočim rodovom, da bomo sledili njegovemu delu v korist planinstva, ko bomo hodili po njegovih stezah.

V. V.

Prvi spominski pohod PD Zagarje

Vreme je bilo v nedeljo, 12. februarja, kot nalašč pripravno za izvedbo »1. spominskega planinskega pohoda po poteh I. štajerskega bataljona«, posebno za ta zimski čas. Društvo se je še zadnje dni in na sam dan pohoda karseda potrudilo za čimpopolnejšo organizacijo, ki jo zahtevajo taki pohodi. Vsi pohodniki so na startu pred rudarskim spomenikom v Toplicah prejeli kontrolni listek, tisti iz Kisovca pa so ga lahko dobili v Čolnišah. Že tu sta imeli obe gostišči pripravljen topel čaj. Enako je bilo tudi v vasi Jablana in na Kobilku v hiši pri Dolfetu. Pred spominskim obeležjem I. štajerskega bataljona na Plešah pa je moral vsak pohodnik dobiti žig na kontrolni listek. Tudi tu je bilo poskrbljeno za skromno okrepčilo. Na cilju pred planinskim domom na Zavsavski gori so vsi pohodniki za žigosan listek prejeli izkaznico, potrjeno z žigom pohoda, in brezplačen čaj.

Prvi pohodniki so prišli na cilj že ob 10. uri, zadnji pa okrog 14. ure. Večina